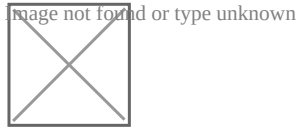

Μοναχός Θεοφύλακτος Νεοσκητιώτης (1897 - 15/28 Ιουλίου 1986)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

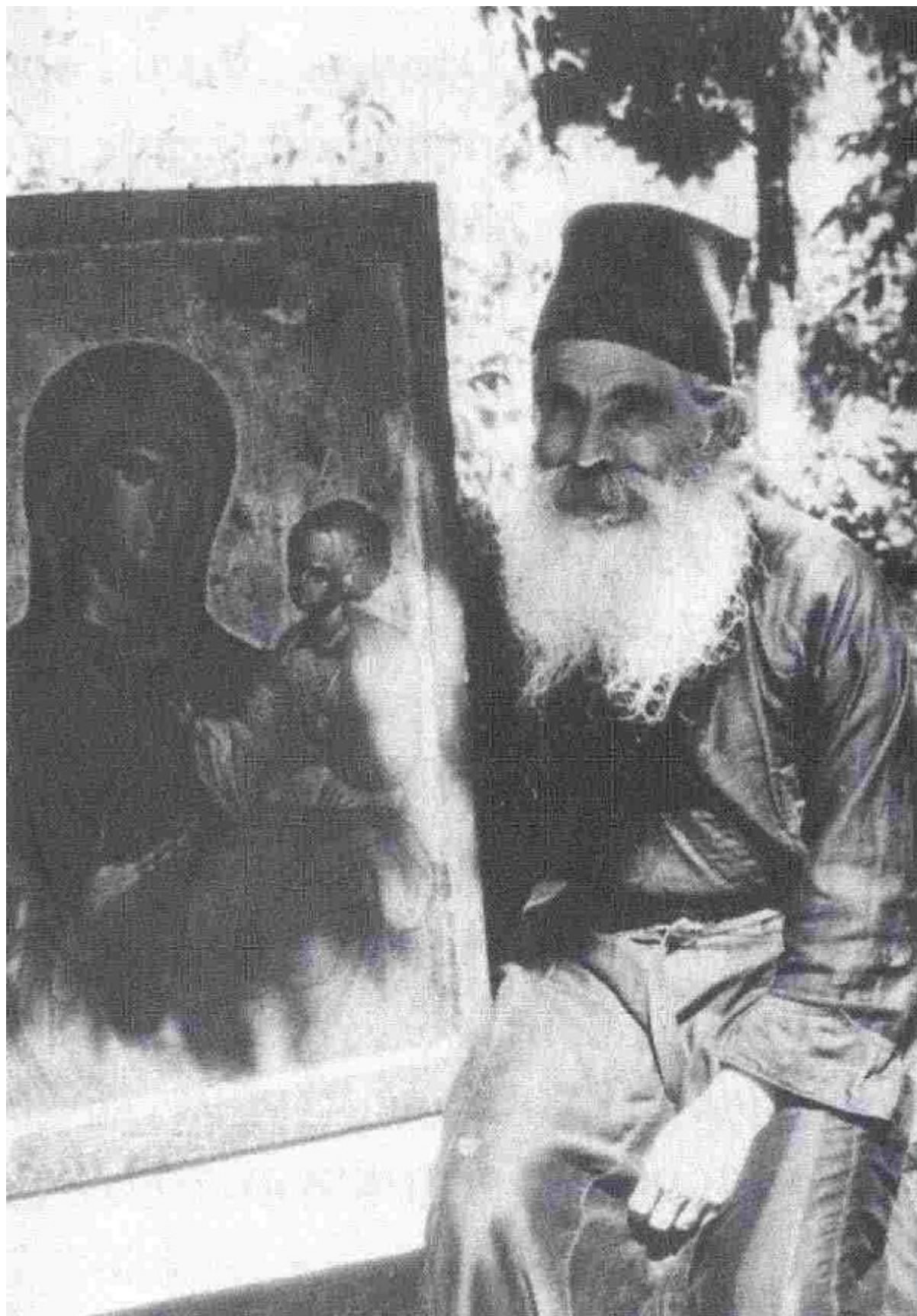

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1HO9ems>]

Ως η διψώσα έλαφος δέχεται το δροσερόν ύδωρ των πηγών, έτσι και η άγνη ψυχή του νεαρού Θεοφύλακτου εδέχετο και εδροσίζετο με τάς θείας και αγίας νουθεσίας των πεφωτισμένων τούτων Γεροντων. Έτσι και ως δεκτικός εκ φύσεως των χαρισμάτων του Πνεύματος, δεν ήργησε ούτε εδυσκολεύθη να αφομοίωση τάς νουθεσίας των διακεκριμένων διδασκάλων του, και να βιώση τάς πράξεις και την ζωήν των.

Αμέσως ήρχισεν όλας αυτάς να εφαρμόζη αυτός πρώτος εις την ζωήν του, με αποτέλεσμα να ενοικήση η Χάρις του Κυρίου εις την καρδίαν του και να γίνη πνευματικόν φως διά πολλές ψυχάς.

Ὡς πρῶτον μέσον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν τὴν καλλιέργειαν τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν πίστεως, με σκοπὸν νὰ κατορθώσῃ καὶ τὰ υπόλοιπα, ἐπειδὴ «πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Εἰσέτευε ἄνευ ἐπιφυλάξεων καὶ συμβιβασμῶν, διὰ

να ημπορέση ν' ανυψώση τον νουν του εις τον Θεόν. Διά τούτο και εις τους διαδοχικώς χρηματίσαντας Πνευματικούς του Πατέρας ενεπιστεύθη ανεπιφυλάκτως όλην την ζωήν του, πιστεύων έτσι ότι παραδίδεται και υπηρετεί τον Χριστόν.

Δεύτερον μέσον της επιτυχίας του εχρησιμοποίησε την προσευχήν και νηστείαν. Πιστεύων εις τον Κύριον, επίστευσε και εις τους λόγους Του: «τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία». Και επειδή ο μοναχός Θεοφύλακτος επεθύμει να νικήση τον διάβολον και τα φρόνηματα της σαρκός και να καθάρισή την ψυχήν του, επεδόθη με όλας τας δυνάμεις του εις την άσκησιν της νοεράς και αδιαλείπτου καρδιακής προσευχής και αυστηράς νηστείας με κόπους και ιδρώτας, διά να φθάση πολύ ενωρίς εις το σημείον να ασκείται εις αυτά ακόπως πλέον και ευχερώς.

Τρίτον μέσον της επιτυχίας έθεσεν εις την ζωήν του την αγάπην. Πιστός εις τον Κύριον και Δεσπότην Χριστόν, τον οποίον θερμώς ηγάπησεν, εμιμείτο Αυτόν εις την αγάπην προς όλους, ως πιστός φίλος και μαθητής. Εκαλλιέργει την ειλικρινή και ανιδιοτελή αγάπην, και τους πάντας από καρδίας συνεχώρει. Δεν κατηράτο ποτέ, αλλ' ηύχετο και προσηύχετο δι' όλους, ακόμη και διά τους αδικούντας αυτόν. Έτσι με την ανεξικακίαν και το ταπεινόν του φρόνημα ηκτινοβόλει προς πάντας και ήτο προσιτός και ευχάριστος εις τας μετά των άλλων συναναστροφάς.

Τέταρτον στόχον έβαλε την ταπείνωσιν. Ολόκληρος η ζωή του ήτο ένας συνεχής αγών διά την απόκτησιν με την Θεϊαν Χάριν της αγίας ταπεινώσεως του Κυρίου. Πόσοι άνθρωποι δεν τον ηνώχλουν και εστενοχώρουν. Όμως αυτός ουδέποτε αντέλεγε και ελοιδώνει, αλλά σιωπών προσηύχετο υπέρ αυτών και τους συνεχώρει, πριν έλθουν οι ίδιοι να ζητήσουν συγχώρησι. Εδώ αξίζει να σημειωθή το παρακάτω διά την βαθειά ταπείνωσιν του γεγονός: Ολίγας ημέρας προ της εκδημίας του, τον επεσκέφθη Καθηγούμενος Ιεράς Μονής με μερικούς νέους μοναχούς. Όταν τον ηρώτησε να είπη λόγους ψυχωφελείς, ο κατάκοιτος γέρων απήντησε: «Δεν μπορώ να μιλήσω εγώ, διότι εσύ είσαι Ηγούμενος». Όταν όμως και διά δευτέραν φοράν τον παρεκάλεσε, εκείνος, ως υπάκουος μοναχός, είπε: «Όποιος δεν έχει και δεν καλλιεργεί την ευχή, είναι δύσκολο να σωθή».

Εις ολην την μοναχικήν του ζωήν ήτο πτωχός και εστερημένος. Με την χάριν του Θεού είχε ξεπεράσει το πάθος του πλούτου και των χρημάτων. Επεθύμει το χρήμα, το οποίον δεν ημπορούν οι κλέπται να το αρπάσουν και ο σκώληξ να το καταστρέψη. Διά τούτο ποτέ δεν ησχολήθη με χειρωνακτικήν εργασίαν, αλλά είχεν εκλέξει την αγαθήν μερίδα, την νοεράν προσευχήν, η οποία τον εχόρταινε περισσότερο από κάθε υλικήν τροφήν. Είχε, κατά το ψαλμικον, επιρρίψει την

μέριμναν αυτού επί τον Κύριον, και ο Κύριος, ο οποίος αγαπά τους αγαπώντας Αυτόν, του έστελνε την εξ ύψους βοήθειαν και παρηγορίαν. Η μόνη του περιουσία ήσαν μερικά ξυνόδενδρα, τους καρπούς των οποίων ουδέποτε επώλησεν, αλλά τους έδιδεν ευλογία, χωρίς να κρατά διά τον εαυτόν του τίποτε. Και εις τούτο ανεδείχθη γνήσιος μαθητής του Κυρίου, κατά το γραφικόν: «Μακάριοι οι ελεήμονες...».

Η ταπείνωσις του Κυρίου του συνέτριβε την καρδίαν και δεν έπαυε να ζητά παρ' Αυτού περισσοτέραν.

Πέμπτον μέσον της επιτυχίας του είχε την εύλογημένην υπομονήν. Ω θαυμάσιε παππού, τί και πόσα δεν υπέμεινες με ανδρείαν και ταπείνωσιν! Τους εξ ανθρώπων πειρασμούς δεν υπέμεινες καρτερικώς και σιωπηλώς, προσευχόμενος υπέρ των πειραζόντων σε, η τους δαίμονας δεν αντιμετώπιζες με τα παντοδύναμα όπλα της προσευχής, νηστείας και ταπεινώσεως; Πόσας φορές σε κατεπολέμησεν ο πονηρος με ποικίλα τεχνάσματα, διά να σε φέρη εις απελπισίαν και εις άπρεπα πράγματα; Αλλά σύ, ως γενναίος στρατιώτης του Χριστού, δεν εδειλίασες και παρέμεινες σταθερός και ακλόνητος εις τας επάλξεις, μαχόμενος με το κομβοσχοίνιον σου! Άξια θαυμασμού ήταν η μακάρια υπομονή σου, την οποίαν έδειξες εις τα 85 χρόνια της ζωής σου και η οποία δεν ηξεύρω εάν υστερή και αυτής της του δικαίου Ιώβ.

Ποιός εζήτησε την ευχήν του και αυτός δεν παρεκάλεσετον Κύριο με το ευλογημένον κομβοσχοίνι του; Ελυπείτο και εστενοχωρείτο υπέρμετρα διά τους αιρετικούς, επειδή με τα λόγια και έργα των εβλασφήμουν το Όνομα του Κυρίου και Θεού ημών. Δι' αυτοό ωμιλούσε με πικρίαν και πόνον, χωρίς όμως να παύση να προσεύχεται να τους φωτίση και ελεήση ο Πανάγαθος Θεός.

Ο Κύριος εις τα τέλη της ζωής του του επεφύλαξε το μεγαλύτερον δώρον διά τους ακάματους αγώνας του, διά να τον έχη πλησίον του εστεφανωμένον με το μαρτύριον της υπομονής. Ηθέλησε να δοκιμάση τον χρυσόν περισσότερον διά να λάμψη εν τω ουρανώ, επιτρέπων εις αυτόν την ανίατον και μαρτυρικήν ασθένειαν της στερήσεως του φωτός του. Επί πενταετίαν και πλέον, με σιωπήν και υπομονήν υπέμεινε την ασθένειαν του, παρότι ως άνθρωπος ενίστε εστενοχωρείτο διά την μοναξιά και το βαθύ σκοτάδι εις το οποίον ευρίσκετο ημέραν και νύκτα. Δεν ηγανάκτει όμως, ούτε παρεπονείτο, διότι μέσα εις το σκότος αυτό, έζη το άϋλον, άκτιστον και ανέσπερον φως της μεγαλειότητος του Κυρίου, δι αυτό και το πρόσωπον του ηκτινοβόλει, ηυχαιστείτο και εδοξολόγει τον Θεόν, πότε με λόγους και πότε με σιγανούς και ταπεινούς ύμνους. Την ανθρωπίνην αυτήν στενοχωρίαν διεσκέδαζεν ακόμη, και με την χαράν και ελπίδα των μελλόντων αγαθών και ήδη από της παρούσης ζωής, ήρχιζε ν' απολαμβάνη αυτά, υπομένων αγωγγύστως το

μαρτύριον της τυφλώσεώς του.

Πριν δεχθή αυτή την δοκιμασία της στερήσεως του φωτός του, είχεν οικειοθελώς ως διακόνημά του αφ' ενός μέν την διανομή της αλληλογραφίας των Πατέρων της Σκήτης και ιδίως των ευρισκομένων μακρύτερον του Κυριακού, αφ' έτερου δέ, δύο φορές την ημέραν να περιέρχεται την Σκήτην, ανάπτων τας κανδήλας τεσσάρων προσκυνηταρίων με οιασδήποτε καιρικής συνθήκας.

Προσέτι είχε και την χάριν της ξενιτείας προς συγγενείς και φίλους, ζων μόνος, σιωπηλός και προσευχόμενος.

Ως ταπεινός ωμιλούσε και edίδασκε περισσότερο με την σιωπήν και πραότητα του, αποφεύγων τας διά λόγου διδασκαλίας.

Συνεπεία αυτής της μοναξιάς, του γήρατος και της ασθενείας του, αναγκάσθηκε να δεχθή τας περιποιήσεις και φιλοξενίαν της φιλαδέλφου Αδελφότητος των Αβραμαίων, οι οποίοι με αγάπην, στοργήν και αυτοθυσίαν, τον υπηρέτησαν επί μίαν εξαετίαν, ουχί ως άνθρωπον, άλλ' ως αυτον τον Κύριον, ανιδιοτελώς προσφέροντες την αγάπην των προς τον έχοντα ανάγκην βοήθείας αδελφόν.

Είχα την ευτυχίαν και ευλογίαν να τον επισκέπτωμαι συχνά και μάλιστα να τον συντροφεύσω την τελευταίαν νύκτα της ζωής του. Καθ' όλην την νύκτα ήτο ήρεμος και γαλήνιος, διατηρούσε την πνευματικήν του διαύγειαν μέχρι και μιάς ώρας προ της εκπνοής του, αν και δεν μπορούσε να ομιλή, λόγω της μεγάλης δύσπνοιας, πλην αντελαμβάνετο τα πάντα.

Όταν ηρωτήθη επίσης υπό του προαναφερθέντος Καθηγουμένου εάν προσεύχεται διά τους πατέρας, όπως και διά κάποιαν γνωστήν του οικογένειαν, απήντησεν:

—Τόσον διά σας και την συνοδείαν σας όσον και διά την οικογένειαν αυτήν τραβώ κάθε ημέρα κομβοσχοίνι.

Παρ' ότι υπέφερε πολύ από την άσθένειαν (πιθανόν καρκίνον του στομάχου) δεν διέκοψε την προσευχην διά τους γνωστούς του. Καθ' όλην την διάρκειαν της ασθενείας του είχε αδιάλειπτον την προσευχήν. Όταν ηρωτήθη αν μπορή να προσεύχεται, απήντησε:

—Δεν καταβάλλω προσπάθειαν. Μόνη της έρχεται μέσα μου η ευχή. Μόνον όταν ομιλούν πολλοί κοντά μου δυσκολεύομαι.

Τέλος βασταζόμενος υπ' εμού και του πατρός Ανδρέου, παρέδωσε την μακαρίαν αυτού ψυχήν εις χείρας Ζώντος Θεού την 15ην Ιουλίου του έτους 1986.

Έτσι έφυγε σωματικώς από κοντά μας, διά να μας συνοδεύη σ' όλη την υπόλοιπη ζωή μας η ευχή του.

Αιωνία σου η μνημη, και εύχου υπέρ ημών προς τον Πανοικτίρμονα Θεόν, Σεβαστέ Γέροντα Θεοφύλακτε.

Πηγή: Π.Μ.Γ., Περιοδικόν «Ο Όσιος Γρηγόριος», Τεύχος 11, σελ. 85-91, Έκδοσις Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, Άγιον Όρος, 1986.